« پروتکل کنفرانس ونسی » یک شبهه تاریخی دیگر

نشریه " بارنزریویو " در گزارش به بررسی حقایق تاریخی پیرامون " پروتکل کنفرانس ونسی " پرداخته و ساختگی بودن این سند جعلی را فاش ساخته است. در ابتدای گزارش حاضر چنین آمده است: از سال 1945 تاکنون، مبلغین هولوکاست جنگ جهانی دوم به طور مداوم در مورد " سند اصلی راه‌حل نهایی برای مسأله یهود " صحبت کرده‌اند . این مبلغین " پروتکل کنفرانس ونسی " (Protocol of the Wannsee Conference") را در بوق کرنا کرده‌اند تا به جهانیان ثابت نمایند که آلمان‌های می‌خواستند همه یهودیان اروپا را نابود کنند. تاریخ‌نگاران صادق باید خود را ملزم بدانند که این " سند " مورد ادعا را به دقت ارزیابی و موشکافی کنند. این کاری است که " ادو والندی " (Udo Walendy)، محقق آلمانی مکتب تاریخ حقیقی، سالیان زیادی را صرف انجام آن کرده است.

نشریه " بارنزریویو " خلاصه‌ای از یافته‌های تحقیقات گذشته وی را در این مقاله در اختیار خوانندگان قرار می‌دهد. نکته جالب اینجا است که حتی در صورت واقعیت داشتن مطالب پیرامون کنفرانس ونسی، ثابت می‌شود که سیاست آلمانی‌ها ناظر بر کوچ اجباری یهودی‌ها به شرق بوده نه نابودی آنها. درست برخلاف آنچه تاریخ‌نگاران دادگاهی [اشاره به دادگاه‌های نورمبرگ] سعی در تلقین آن دارند این اسناد – در صورت حقیقی بودن – هیچگاه ثابت نمی‌کنند که "راه‌حل نهایی " عبارت از نسل کشی بوده است.

در ادامه گزارش "بارنزریویو " با استناد به یافته‌های ادو والندی آمده است: از همان ابتدا "پروتکل ونسی " محل تردید داشت. عوامل مشکوک عبارتند از: زمان انتشار، گمنام بودن "کاشف " این سند، نامعلوم بودن محل "کشف " و همچنین ارائه به دادگاه بدون اینکه اصالت آن ارزیابی شود. کسی که این به اصطلاح سند را به دادگاه ارائه کرد یک دادستان یهودی-آمریکایی به نام "رابرت کمپنر " (Robert Kempner)، شهروند سابق آلمان، بود که از هیچ دروغی علیه آلمان رویگردان نبود.

در ادامه گزارش "بارنزریویو " شخصیت دادستان کمپر توصیف می‌گردد: مشهور است که کمپنر از هر وسیله‌ای استفاده می‌کرد تا متهمین و شاهدین عینی را ترغیب به اظهار شهادت‌های دروغ و ساختگی نماید. وی در پرونده‌های قبلی خود نیز چنین سابقه‌ای برجای نهاده بود. وی همچنین از مدارک ساختگی و جعلی نیز در پرونده‌های خود استفاده می‌کرد. "فلیکس هائن " (Felix Haen) در روزنامه "سالزبورگ‌نیوز " (Salzburg News)، شماره 12 آگوست 1950، شخصیت دکتر کمپنر را چنین توصیف می‌کند:

این کمپنر بود که سعی کرد نظریه گناهکار بودن دسته‌جمعی مردم آلمان را به کرسی نشاند و از این رو تمام رهبران مردم آلمان را به دادگاه کشاند. پس از اینکه رهبران ناسیونال‌سوسیالیست در دادگاه‌های جنایتکاران جنگی محاکمه شدند محاکم دیگری چون دادگاه ویلهلم‌استراوش (Wilhelmstrasse)، دادگاه ژنرال‌ها، دادگاه صاحبان صنایع و دادگاه پزشک‌ها برگزار شد. وی در انتخاب روش‌های جمع‌آوری مدارک برای پرونده‌هایش از هیچ کاری رویگردان نبود برای مثال دکتر فردریش گاش (Friedrich Gauss)، مشاور سابق وزارت خارجه آلمان را تهدید کرده بود که در صورت عدم همکاری به روس‌ها تحویل داده خواهد شد.

بعد از بررسی منشأ، شکل، محتوی، خطاها و اشتباهات ادبی موجود در به اصطلاح " یادداشت‌ها " متوجه می‌شویم که این سند جز یک دروغ ساختگی دوران بعد از جنگ نیست. هیچ مدرک مستدل و معتبری در اختیار تاریخ‌نگار نیست تا وی بداند

آدولف ایشمن که در اورشلیم محاکمه و زندانی شد چگونه پذیرفت که نویسنده "یادداشت‌ها " است. حتی در مورد اینکه آیا وی واقعا این مسأله را پذیرفته یا نه نیز جای تردید وجود دارد.

در ادامه گزارش "بارنزریویو " چندین کتاب مورد بازبینی قرار می‌گیرند که طبیعتا ارتباط تنگاتنگی با موضوع دارند اما جالب است که در آنها اشاره‌ای به وجود چنین پروتکلی نشده است: کتاب 545 صفحه‌ای "من، آدولف ایشمن " که در سال 1980 توسط انتشارات لئونی (Leoni) منتشر شد ظاهرا شامل یاداشت‌هایی است که ایشمن در زمان سکونت در آرژانتین نوشته است. در این کتاب قید شده که ایشمن از سال 1935 به طور مداوم "برای افسران ستاد کل و یا فرماندهان مناطق " سخنرانی می‌کرده و سخنرانی‌هایی نیز برای هایدریش آماده می‌کرد که "باید دو یا چند بار بازخوانی و اصلاح می‌شدند. " با این حال در کل کتاب چیزی در مورد کنفرانس وانزی یا درباره نگارش "پروتکل " توسط ایشمن وجود ندارد.

در ادامه گزارش آمده است: نام نویسنده دیگر یعنی "رالف گانتر " (Rolf Guenther)، همکار وی در نگارش "پروتکل " ادعایی، در هیچ جای کتاب مورد اشاره قرار نگرفته. البته در بخش فهرست اعلام نام وی نیز به چشم می‌خورد اما در هیچ کجای دیگر متن اثری از او وجود ندارد.

گزارش "بارنزریویو " با بررسی دو کتاب دیگر ادامه می‌یابد: "داو بی. شمراک " (Dov B. Schmorak) در سال 1946 کتابی با عنوان "محاکمه ایشمن " در وین منتشر کرد. در این کتاب نیز هیچ اشاره‌ای به "پروتکل " مذکور نشده است. در کتاب هانا آرنت (Hannah Arendt) با عنوان "ایشمن در اورشلیم "، چاپ 1965 مونیخ، کنفرانس وانزی مورد اشاره قرار گرفته اما به غیر از اشاراتی به "پروتکل " تنها چیزی که خواننده از کتاب دستگیرش می‌شود این است که کنفرانس 1 تا 1.5 ساعت به طول انجامید و در آن دکتر "ویلهلم اشتوکارت " (Wilhelm Stuckart)، وزیر خارجه وقت آلمان، "در مورد برنامه‌های رادیکل حزب ناراحت و نگران بود. " (صص 9-148) در اینجا نیز هیچ چیز در مورد نوشته شدن پروتکل به دست ایشمن و یا جزئیات آن و یا نسل‌کشی نوشته نشده است.

گزارش نشریه "بارنزریویو " با بررسی کتاب "یوهان ون لانگ " (Jochen von Lang) با عنوان "پروتکل ایشمن – نوارهای صوتی دادگاه اسرائیل " ادامه می‌یابد: این کتاب که احتمالا در سال 1984 چاپ شده، خلاصه‌ای است که در آن "بخشی از

پروتکل‌ها " وجود دارند. این مسأله در نظر تاریخ‌نگار ناقص و نامعتبر بوده و نمی‌تواند برای تبیین حقایق تاریخی به کار رود. چه کسی می‌تواند در دادگاهی که قضاوتی منصفانه در آن صورت نمی‌گیرد مدرک ارائه کند در این دادگاه خود ایشمن مطابق با گفته‌های متهم‌کنندگان صحبت کرد وی همچنین در مورد وقایعی شهادت داد که هیچ ربطی به وی نداشتند و می‌توانست در مورد آنها صحبت نکند. در اینجا به نمونه‌ای از این مطالب اشاره می‌کنیم: (ص 84)

لس (Less) دادستان اسرائیلی به اظهارات دکتر بوهلر (Buhler) اشاره کرد که در شهادت‌هایش در مورد محتویات "پروتکل وانزی " گفته بود: "در پروتکل نوشته شده بود که یهودی‌ها باید هرچه سریع‌تر از قلمرو دولت آلمان بیرون رانده شوند ... بهرحال بسیاری از آنها مناسب کار کردن نیستند. " وی سپس از ایشمن می‌پرسد:

"این به چه معناست؟ "

متهم با این جمله جواب داد:

"این یعنی که آنها باید بمیرند. "

ایشمن از کجا این را می‌دانست؟ از وی در این باره سؤال نشده بود و وی مجبور نبود آن را توجیه کند. مشخص بود که بر اساس روند دادگاه اورشلیم، ایشمن دارای اطلاعاتی نبود که وی را قادر سازد اخراج را با کشتار مرتبط سازد.

گزارش "بارنزریویو " با بررسی کتاب یوهان ون لانگ ادامه می‌یابد: اشاراتی که در این کتاب به کنفرانس ونسی شده بسیار پراکنده و جزئی هستند و هیچ چیزی را برای تاریخ‌نگار مشخص نمی‌سازند. کتاب‌های دیگری نیز که در مورد ایشمن نوشته شده‌اند چیزی در این مورد به دست نمی‌دهند. سکوتی عجیب همه جا را فرا گرفته.

بر اساس گزارش "بارنزریویو " نتیجه حاصل از این وضعیت چنین است: در کنفرانس ونسی هیچ پروتکلی تدوین نشد. هیچکدام از شرکت کنندگان چیزی در مورد پروتکل نمی‌دانستند. در مورد این کنفرانس هیچ سندی در بایگانی‌های دولت رایش پیدا نشد. هیچکدام از کسانی که ادعا می‌شود در این کنفرانس شرکت کرده‌اند در طی دوران خدمتشان هیچ رفتاری دال بر وجود چنین کنفرانسی از خود نشان ندادند.

در ادامه گزارش حاضر به چگونگی جعل سند مربوط به "کنفرانس ونسی " پرداخته شده است: یکسری داستان‌های کلیشه‌ای غیرقابل باور توسط یک "تدوین‌گر تبلیغات سیاه " که با زبان آلمانی آشنایی ناچیزی داشت و فهم درستی نیز از موضوع مورد بحث نداشت، سرهم‌بندی شدند. وی مجبور بود تحت فشار زیادی کار کند تا سریعا این سند را به دادگاه برساند. از طرف دیگر به خاطر پنهانی بودن این طرح فرد جاعل نمی توانست از متخصصین بیرونی یاری بگیرد.

در طی سالیان تب‌دار دادگاه‌های متمادی نقص‌ها و ایراد موجود در این "پروتکل‌ها " توجه کسی را جلب نکرد، بالاخص اینکه رسانه های به شدت از مدعیان هولوکاست حمایت می‌کرد و متهمین نیز شدیدا تحت حمله افکار عمومی قرار داشته و مجبور به سکوت شده بودند.

در ادامه گزارش "بارنزریویو " آمده: نیروهای متفق انتقال دسته‌جمعی یهودی‌ها در اروپای شرقی، که در 15 اکتبر 1941 آغاز شد، را مترادف با برنامه‌های نابودسازی نمی‌دانند. اما بعدها تنها به علت کنفرانسی متشکل از مقامات سطح پایین دولتی زیر نظر هایدریش که گفته کنفرانس نه برای اخراج بلکه برای یک برنامه نابودسازی برگزار شده بود، ایده کشتار دسته‌جمعی

یهودیان مطرح می‌گردد. اما آنها بدون شک اشتباه می‌کنند. یقینا اخراج‌های دسته جمعی بسیار سخت و وحشتناک بودند اما فرق زیادی با برنامه‌های نابودی دسته‌جمعی دارند.

بر اساس گزارش حاضر آنچه رخ داد مهاجرت و اخراج بود نه کشتار: در سال 1951 نامه‌های رسمی بین اسرائیل و دولت پیروز جنگ جهانی دوم رد و بدل شد. این مکاتبات در سال 1952 منجر به عقد توافقنامه‌ای بین جمهوری فدرال آلمان و "کنفرانس شکایات یهودی " شد. بر اساس این توافقنامه دو طرف قبول کردند که در حدود 500000 نفر از یهودیانی که از بازماندگان جنگ جهانی دوم بودند به اسرائیل مهاجرت کنند. پس از سال 1945 تعداد بیشماری از یهودی‌ها به دیگر کشورهای جهان مهاجرت کردند. اگرچه تعداد این افراد دقیقا مشخص نیست اما این قضیه باید به عنوان یک واقعیت تاریخی مد نظر قرار گرفته شود.

منبع : خبرگزاری فارس

This document was created with Win2PDF available at http://www.daneprairie.com.
The unregistered version of Win2PDF is for evaluation or non-commercial use only.